

217

Besluit van 16 maart 1994 tot regeling van de vergoeding voor dienstreizen ten behoeve van de politie (Besluit vergoeding dienstreizen politie)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Binnenlandse Zaken van 18 november 1993, directoraat-generaal voor Openbare Orde en Veiligheid, directie Politie, hoofdafdeling Personeel, Onderwijs en Informatievoorziening, afdeling Arbeidsvoorwaardenbeleid, nr. EA93/U3220;

Gelet op artikel 50, eerste lid, van de Politiewet 1993;

De Raad van State gehoord (advies van 7 februari 1994, nr. WO4.93 0767);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Binnenlandse Zaken van 11 maart 1994, directoraat-generaal voor Openbare Orde en Veiligheid, directie Politie, hoofdafdeling Personeel, Onderwijs en Informatievoorziening, afdeling Arbeidsvoorwaardenbeleid, nr. EA94/420;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK 1. ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

In dit besluit en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

- a. Onze Minister: Onze Minister van Binnenlandse Zaken;
- b. bevoegd gezag:

1°. de korpsbeheerder, voor zover het betreft de aspirant, de ambtenaar, aangesteld voor de uitvoering van de politietaak en de ambtenaar aangesteld voor de uitvoering van technische, administratieve en andere taken ten dienste van de politie, die werkzaam is bij een regionaal politiekorps.

2°. Onze Minister van Justitie, voor zover het betreft de aspirant, de ambtenaar, aangesteld voor de uitvoering van de politietaak, en de ambtenaar, aangesteld voor de uitvoering van technische, administratieve en andere taken ten dienste van de politie, die werkzaam is bij het Korps landelijke politiediensten alsmede de bijzondere ambtenaar van politie;

c. ambtenaar: de ambtenaar, bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder f, van het Besluit algemene rechtspositie politie;

d. plaats van tewerkstelling: de plaats van tewerkstelling, bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder m, van het Besluit algemene rechtspositie politie;

e. dienstreis:

1°. een naar het oordeel van het bevoegd gezag noodzakelijke verplaatsing van een ambtenaar tot het verrichten van dienst buiten zijn plaats van tewerkstelling;

2°. indien de plaats van tewerkstelling van de ambtenaar de aanlegplaats van een vaartuig is, de noodzakelijke verplaatsing met dit vaartuig dat als zodanig tijdelijk wordt gebruikt tot het verrichten van dienst, alsmede het verblijf aan boord en aan land, verbonden aan deze verplaatsing;

f. woonplaats: de gemeente of het met name bekende afzonderlijk liggende deel van de gemeente waar de woning van de ambtenaar is gelegen;

g. dienstvoertuig: een voertuig dat door het bevoegd gezag ter beschikking is gesteld;

h. gehuurd vervoermiddel: een taxi of een bij een verhuurbedrijf voor de dienstreis gehuurd vervoermiddel;

i. eigen vervoermiddel: een vervoermiddel, niet zijnde een middel van openbaar vervoer, een dienstvoertuig of een gehuurd vervoermiddel.

Artikel 2

1. Naar de regels bij of krachtens dit besluit wordt aan de ambtenaar een vergoeding verleend voor reis- en verblijfkosten ter zake van dienstreizen die ten behoeve van de dienst zijn gemaakt.

2. Dienstreizen die binnen Nederland zijn begonnen, waarbij het reisgedeelte buiten Nederland beperkt is, of waarbij de grensoverschrijding niet noodzakelijkerwijs leidt tot uitgaven voor maaltijden of overnachting in het buitenland, worden voor de toepassing van dit besluit aangemerkt als dienstreizen binnen Nederland.

3. Indien een dienstreis niet op de voor het bevoegd gezag minst kostbare wijze is uitgevoerd, heeft de ambtenaar slechts aanspraak op de vergoeding die hij zou ontvangen indien hij de dienstreis, met inachtneming van het dienstbelang, op de minst kostbare wijze zou hebben uitgevoerd.

4. Indien uit anderen hoofde reeds aanspraak bestaat op een vergoeding voor de in dit besluit genoemde kosten, wordt deze vergoeding in mindering gebracht op de vergoeding waarop ingevolge dit besluit aanspraak bestaat.

Artikel 3

1. Voor de vergoeding van reis- en verblijfkosten geldt de plaats van tewerkstelling als begin- en eindpunt van de dienstreis.

2. In afwijking van het eerste lid kan de woning van de ambtenaar of een andere plaats als beginpunt onderscheidenlijk eindpunt van de dienstreis worden aangemerkt, tenzij op de heenreis onderscheidenlijk de terugreis de plaats van tewerkstelling wordt bezocht.

HOOFDSTUK 2. VERGOEDINGEN WEGENS REISKOSTEN

Artikel 4

1. Een dienstreis wordt in de regel met openbaar vervoer gemaakt.

2. De kosten van openbaar vervoer die verband houden met de dienstreis, worden vergoed naar door Onze Minister vast te stellen regels.

3. Indien het naar het oordeel van het bevoegd gezag in het belang van

de dienst is dat tijdens een dienstreis voor of na gebruik van het openbaar vervoer gebruik wordt gemaakt van een treintaxi, worden deze kosten eveneens vergoed.

Artikel 5

1. Indien de ambtenaar voor een dienstreis zonder toestemming van het bevoegd gezag gebruikt maakt van een eigen motorvoertuig, wordt hem een vergoeding verleend volgens door Onze Minister vast te stellen regels.

2. Indien de dienstreis naar het oordeel van het bevoegd gezag niet of niet op doelmatige wijze per openbaar vervoer kan worden ondernomen, kan het bevoegd gezag de ambtenaar toestemming verlenen om gebruik te maken van een eigen motorvoertuig. De ambtenaar wordt in dat geval een vergoeding verleend volgens door Onze Minister vast te stellen regels.

3. Indien de dienstreis wel op doelmatige wijze per openbaar vervoer kan worden ondernomen, kan het bevoegd gezag in bijzondere omstandigheden de ambtenaar toestemming verlenen om gebruik te maken van een eigen motorvoertuig. De ambtenaar wordt in dat geval een vergoeding verleend volgens door Onze Minister vast te stellen regels.

4. Onder reiskosten worden bij het gebruik van een eigen vervoermiddel mede verstaan de kosten voor het gebruik maken van een parkeerplaats, garage of stalling, overvaart- en tolgelden.

Artikel 6

Indien voor de dienstreis van een eigen fiets of bromfiets gebruik wordt gemaakt, wordt hiervoor een vergoeding verleend volgens door Onze Minister vast te stellen regels.

Artikel 7

Het bevoegd gezag kan bepalen dat ter uitvoering van een dienstreis gebruik wordt gemaakt van een dienstvoertuig. In dat geval vindt geen vergoeding plaats van de reiskosten.

Artikel 8

Indien het dienstbelang dit vereist, of andere bijzondere omstandigheden aanwezig zijn, kan het gebruik van een gehuurd vervoermiddel worden toegestaan. De ambtenaar wordt in dat geval een vergoeding verleend volgens door Onze Minister vast te stellen regels.

HOOFDSTUK 3. VERGOEDINGEN WEGENS VERBLIJFKOSTEN

Artikel 9

1. De in verband met een dienstreis noodzakelijk gemaakte kosten voor maaltijden, logies en voor kleine uitgaven worden als verblijfkosten vergoed volgens door Onze Minister vast te stellen regels.

2. Geen aanspraak op vergoeding wegens verblijfkosten bestaat voor een dienstreis korter dan vier uren.

3. Onze Minister kan bepalen dat in andere gevallen dan bedoeld in het tweede lid, evenmin een aanspraak bestaat.

Artikel 10

1. Indien de ambtenaar aantoonbaar dat door zeer bijzondere omstandigheden een berekende vergoeding van de per kalendermaand gemaakte dienstreizen niet toereikend is om de noodzakelijk te maken verblijfkosten te bestrijden, kan het bevoegd gezag toestaan dat de extra kosten hetzij geheel, hetzij gedeeltelijk in rekening worden gebracht en worden vergoed.

2. Indien een ambtenaar veelvuldig dienstreizen moet maken waarbij de aard van de werkzaamheden of de reisomstandigheden zodanig zijn, dat de vergoeding wegens verblijfkosten overeenkomstig de krachtens artikel 9, eerste lid, vastgestelde regels aanmerkelijk hoger zou zijn dan de in redelijkheid te maken werkelijke meerkosten, wordt hem een vergoeding verleend volgens door Onze Minister vast te stellen regels.

3. Onverminderd het tweede lid, kan Onze Minister, op voorstel van het bevoegd gezag, ten aanzien van groepen van ambtenaren een vergoedingstarief vaststellen dat overeenkomt met de in redelijkheid te maken verblijfkosten.

4. Een vergoeding ingevolge het tweede lid, geldt alleen voor zover en zolang de aard van de werkzaamheden of de reisomstandigheden geen wijziging hebben ondergaan.

HOOFDSTUK 4. BIJZONDERE BEPALINGEN IN VERBAND MET EEN TEWERKSTELLING ELDERS

Artikel 11

Indien een ambtenaar ingevolge artikel 62 of 65 van het Besluit algemene rechtspositie politie op een andere plaats van tewerkstelling werkzaam is, heeft hij voor het afleggen van het traject tussen de woning en de andere plaats van tewerkstelling aanspraak op een vergoeding van reiskosten volgens de bepalingen die bij of krachtens dit besluit worden vastgesteld.

Artikel 12

1. Indien dagelijks heen en weer reizen tussen de woning en de plaats van tijdelijke tewerkstelling naar het oordeel van het bevoegd gezag niet mogelijk is, heeft de ambtenaar die ingevolge artikel 62 van het Besluit algemene rechtspositie politie gedetacheerd wordt aanspraak op vergoeding van kosten voor logies volgens de bepalingen die bij of krachtens dit besluit worden vastgesteld.

2. Indien de ambtenaar in een pension verblijft, worden de kosten voor maaltijden, kleine uitgaven en gezinsbezoek vergoed volgens door Onze Minister vast te stellen regels.

HOOFDSTUK 5. BIJZONDERE BEPALINGEN OVER BUITENLANDSE DIENSTREIZEN

Artikel 13

1. Een reis naar, in of uit het buitenland wordt slechts als dienstreis aangemerkt, wanneer daartoe tevoren door het bevoegd gezag een opdracht is gegeven. In bijzondere gevallen kan een dergelijke opdracht ook achteraf worden gegeven.

2. Een dienstreis als bedoeld in het eerste lid kan per vliegtuig of per boot worden gemaakt, indien daarvoor tevoren door het bevoegd gezag

toestemming is gegeven. In bijzondere gevallen kan een dergelijke toestemming ook achteraf worden gegeven.

3. De reiskosten die verband houden met een dienstreis als bedoeld in het eerste lid, waarbij ingevolge het tweede lid toestemming is gegeven om per vliegtuig of per boot te reizen, worden vergoed naar door Onze Minister vast te stellen regels.

4. Wanneer klimatologische of andere bijzondere omstandigheden in het te bezoeken land daartoe aanleiding geven, kan, volgens door Onze Minister vast te stellen regels, een tegemoetkoming worden verleend in de noodzakelijke kosten voor aanschaffing van bijzondere kleding en uitrusting.

Artikel 14

Indien de reiskosten, bedoeld in artikel 5, vierde lid, in het buitenland worden gemaakt, worden deze kosten evenals de kosten van plaatselijk vervoer aangemerkt als verblijfkosten en derhalve niet afzonderlijk vergoed, tenzij deze kosten noodzakelijkerwijze voortvloeien uit het gebruik van een eigen motorvoertuig met toestemming van het bevoegd gezag, of een dienstvoertuig.

HOOFDSTUK 6. SLOTBEPALINGEN

Artikel 15

Het bevoegd gezag kan regels vaststellen ten aanzien van:

a. het verlenen van vaste reissommen ter vervanging van de in dit besluit bedoelde vergoedingen voor de gemaakte reiskosten en voor de verblijfkosten, zowel afzonderlijk als te zamen, waarbij de vaste reissom niet meer bedraagt dan de vergoeding die hij vervangt;

b. het verlenen van voorschotten ten behoeve van de te maken dienstreizen.

Artikel 16

1. De ingediende reisdeclaraties worden binnen redelijke termijn voldaan tot het bedrag waarop volgens de door de ambtenaar vermelde gegevens op grond van dit besluit aanspraak kan worden gemaakt of wordt gemaakt.

2. Indien blijkt dat bij de ingediende reisdeclaratie is afgeweken van de regels die bij of krachtens dit besluit zijn gesteld, wordt de reisdeclaratie ambtshalve gewijzigd en wordt het bedrag waarop aanspraak kan worden gemaakt, bepaald naar die op de reisdeclaratie ambtshalve gewijzigde gegevens.

Artikel 17

1. Onze Minister kan, voor zover nodig ten aanzien van een door hem aan te wijzen groep van ambtenaren, in afwijking van de bij of krachtens dit besluit gestelde regels besluiten indien de afwijking strekt tot het vermijden van onbillijkheden van overwegende aard welke uit de toepassing van deze regels zouden voortkomen.

2. Het bevoegd gezag kan, voor zover nodig in individuele gevallen, in afwijking van de bij of krachtens dit besluit gestelde regels besluiten, indien de afwijking strekt tot het vermijden van onbillijkheden van overwegende aard welke uit de toepassing van de toepassing van deze regels zouden voortkomen.

Artikel 18

Dit besluit treedt in werking met ingang van 1 april 1994.

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken
Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 12 april 1994, nr. 70

Artikel 19

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit vergoeding dienstreizen politie.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 16 maart 1994

Beatrix

De Minister van Binnenlandse Zaken,
E. van Thijn

Uitgegeven de *negenentwintigste* maart 1994

De Minister van Justitie a.i.,
E. van Thijn

NOTA VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

Artikel 50, eerste lid, van de Politiewet 1993 bepaalt dat regels worden gegeven voor de politie met betrekking tot de onderwerpen, genoemd in artikel 125, eerste lid, van de Ambtenarenwet 1929. Op grond van die bepaling dient onder meer een regeling te worden getroffen van de vergoeding die verleend wordt voor reis- en verblijfkosten die gemaakt worden wanneer een dienstreis wordt ondernomen.

Op basis van de Politiewet 1957 zijn ingevolge artikel 96 van het Ambtenarenreglement voor de rijkspolitie 1975 en artikel 97 van het Ambtenarenreglement voor de gemeentepolitie 1958 op de ambtenaar van politie het Reisbesluit 1971 en de krachtens dit besluit vastgestelde uitvoeringsvoorschriften van toepassing. Als uitvloeisel van het nieuwe overlegstelsel inzake de arbeidsvoorwaarden van ambtenaren, waarbij het overleg per sector in gewicht is toegenomen, behoeven de algemene rijksregelingen niet langer zonder meer op de politie van toepassing te zijn.

Dit heeft er onder meer toe geleid dat voor de sector politie het voorliggende afzonderlijke besluit is geconcipeerd.

De uitgangspunten die zijn gehanteerd bij het opstellen van het Besluit vergoeding dienstreizen politie (BVDP) zijn:

- een eenvoudiger opzet dan het Reisbesluit 1971. Er wordt aangesloten bij de opzet van het Reisbesluit binnenland, voorzover dit eenvoudiger is dan die van het Reisbesluit 1971 en dit niet tot wezenlijke veranderingen leidt;
- de herziening van het belastingstelsel door de invoering van de commissie-Oort, als gevolg waarvan een aantal te verstrekken vergoedingen als bovenmatig worden beschouwd en door de fiscus zullen worden belast;
- het kabinetsbeleid dat gericht is op het terugdringen van het gebruik van de auto bij woon-werkverkeer en bij dienstreizen;
- het aansluiten bij de regionale politie-organisatie;
- daar waar mogelijk de uitvoering van de bepalingen van het BVDP overlaten aan het decentrale niveau.

Het BVDP vertoont ten opzichte van het Reisbesluit 1971 een aantal verschillen, waarvan als meest belangrijke kunnen worden genoemd:

- de regeling wordt toegespitst op de incidentele dienstreizen;
- het systeem van verblijfkostenvergoedingen volgens het Reisbesluit 1971 wordt vervangen door een systeem van normvergoedingen waarboven een toeslag voor maaltijden en logies wordt verleend.

In dit besluit is rekening gehouden met de Algemene wet bestuursrecht (Awb), eerste tranche. Het indienen van een declaratie is in Awb-termen een aanvraag van een beschikking. Hieruit vloeit voort dat de Awb van toepassing is.

Uit de definitiebepaling (artikel 1:3 Awb) volgt dat de beschikking schriftelijk wordt gegeven. In de artikelsgewijze toelichting op de artikelen 15 en 16 van dit besluit komt een aantal relevante artikelen van de Awb aan de orde.

Voor de toegankelijkheid en de leesbaarheid zijn bij deze nota van toelichting twee transponeringstabellen bijgevoegd.

Fiscale aspecten

In het nieuwe besluit worden fiscaal bovenmatige vergoedingen zoveel mogelijk vermeden, opdat de administratieve uitvoering zo min mogelijk zal worden belast met de uitbetaling van tot het loon te rekenen bruto-nettovergoedingen.

Er wordt evenwel op gewezen dat, afhankelijk van de concrete situatie, zich in de praktijk niettemin gevallen van fiscale bovenmatigheid kunnen voordoen. Dit is bij voorbeeld het geval indien – ook bij incidentele dienstreizen in de zin van het nieuwe besluit – voldaan wordt aan het zogenaamde 20-dagen criterium dat de belastingdienst hanteert voor de toepassing van het reiskostenforfait woon-werkverkeer.

Indien er sprake is van woon-werkverkeer is het wettelijk vastgesteld reiskostenforfait van toepassing. Dit houdt in dat een onbelaste vergoeding voor het reizen tussen de woning van de werknemer en zijn arbeidsplaats verstrekt mag worden op basis van forfaitair vastgestelde bedragen. Van woon-werkverkeer is sprake wanneer een werknemer op ten minste één dag per week van zijn woning naar dezelfde arbeidsplaats pleegt te reizen. Van «plegen te reizen» is volgens jurisprudentie sprake wanneer er «gedurende een periode van langer dan 20 opeenvolgende (werk)dagen (langer dan vier weken) op één dag (binnen 24 uur) heen en weer naar dezelfde arbeidsplaats wordt gereisd.»

Indien een werknemer op meer dan 20 opeenvolgende werkdagen naar dezelfde arbeidsplaats reist, wordt het bovengenoemde door de jurisprudentie geformuleerde «20 dagen-criterium» gevolgd en is het reiskostenforfait derhalve van aanvang af van toepassing wanneer de 21ste werkdag opnieuw naar dezelfde arbeidsplaats wordt gereisd.

Bij de beoordeling of gedurende een periode van meer dan 20 opeenvolgende werkdagen is gereisd, dient zowel de voorafgaande als de volgende periode te worden bezien.

Wordt door ziekte, vakantie, of verlof niet tussen de woning en dezelfde arbeidsplaats gereisd, terwijl dit normaal wel het geval zou zijn geweest, wordt dit niet als een onderbreking van de periode beschouwd.

In de gevallen waarin de dienstreizen op grond van het 20-dagen-criterium als woon-werkverkeer worden aangemerkt, moeten de verstrekte verblijfkostenvergoedingen op basis van een afspraak met de Belastingdienst tot het loon worden gerekend met als gevolg dat een bruto-nettoberekening moet worden gemaakt. Volledigheidshalve wordt in dit kader opgemerkt dat bedoelde fiscalisering van zowel de verblijfkostenvergoeding als de boven het forfait betaalde reiskostenvergoeding dient plaats te vinden te rekenen vanaf de eerste reisdag.

Een uitzondering op deze regel geldt ten aanzien van de verblijfkostenvergoeding in de situatie dat niet dan wel eerst na enige tijd is te voorzien dat het 20-dagen criterium van toepassing wordt. In dat geval wordt de verblijfkostenvergoeding gefiscaliseerd zodra aan het twintigdagen-criterium wordt voldaan onderscheidenlijk vanaf het eerste moment waarop te voorzien is dat aan dat criterium zal worden voldaan. Eén en ander is van belang voor alle reizen waarvoor het reiskostenforfait van toepassing is dan wel wordt.

Met het aspect van de fiscale belastbaarheid moet onder meer rekening gehouden worden met de toepassing van artikel 3, tweede lid, van het besluit. Ook bij het vergoeden van de reiskosten bij detachering met dagelijks heen en weer reizen is het 20-dagen criterium van toepassing en zal de reiskostenvergoeding die uitstijgt boven het reiskostenforfait belast zijn.

De vergoeding voor de werknemer die met het openbaar vervoer reist en zijn plaatsbewijzen inlevert bij de werkgever, is tot een hoger bedrag belastingvrij dan de vergoeding voor de werknemer die de plaatsbewijzen niet inlevert of die niet met het openbaar vervoer reist.

De omstandigheid dat in het BVDP niet wordt voorzien in de mogelijkheid om extra reiskosten zoals tol-, veer- en parkeergelden afzonderlijk te vergoeden houdt mede verband met de fiscale bepalingen op grond waarvan deze extra kosten worden geacht te zijn opgenomen in de autokilometervergoeding. Voor zover deze kosten in bepaalde gevallen door toepassing van artikel 17 van het besluit toch afzonderlijk worden vergoed, dan behoren deze extra vergoedingen tot het loon.

Niet alleen op het gebied van de reiskostenvergoeding kunnen zich in de praktijk gevallen van fiscale bovenmatigheid voordoen. Ook het verstrekken van een verblijfkostenvergoeding kan afhankelijk van de concrete situatie leiden tot fiscale bovenmatigheid.

Indien een vergoeding, toegekend met toepassing van dit besluit geheel of gedeeltelijk op grond van de Wet op de loonbelasting 1964 tot het loon wordt gerekend, komt de daarover verschuldigde loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen voor rekening van de ambtenaar. Het bevoegd gezag is de inhoudingsplichtige.

Delegatie

Op diverse plaatsen in het besluit heeft delegatie van regelgevende bevoegdheid aan de Minister van Binnenlandse Zaken plaatsgevonden. Dat is gebeurd in die gevallen waarbij te verwachten valt dat regelmatige aanpassingen nodig zullen zijn (bijvoorbeeld bij bedragen die gebaseerd zijn op de tarieven van openbaar vervoer of die verband houden met bepalingen in de belastingwetgeving), of in die gevallen waarin vrij gedetailleerde nadere bepalingen wenselijk zijn ten behoeve van de uitvoering van de regeling, zoals vaststelling van vergoedingstarieven. Deze nadere regelgeving is opgenomen in de Reisregeling Nederland politie en de Reisregeling buitenland politie. Over deze regelingen zal op de gebruikelijke wijze overleg worden gevoerd met de Commissie voor Georganiseerd Overleg in Politieambtenarenzaken, alvorens deze gewijzigd kunnen worden.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel 1

In dit artikel worden de begripsomschrijvingen gegeven die in dit besluit en de daarop berustende bepalingen worden gehanteerd. De omschrijving van de begrippen «plaats van tewerkstelling» en «dienstreis» zijn in vergelijking met het Reisbesluit 1971 vereenvoudigd. Het begrip «rijksmotorvoertuig» is vervangen door het begrip «dienstvoertuig», waarbij de omschrijving van dit begrip is vereenvoudigd.

Artikel 2

In dit artikel zijn algemene uitgangspunten opgenomen die er toe strekken om de werkingssfeer van het besluit en daarmee verband houdende regelingen vast te stellen.

Het derde lid bepaalt dat de dienstreis op de minst kostbare wijze dient plaats te vinden. Indien dit niet gebeurt, kan het bevoegd gezag de ambtenaar de vergoeding verlenen die hij zou hebben ontvangen als hij de dienstreis met inachtneming van het dienstbelang wel op de minst kostbare wijze zou hebben uitgevoerd. Aanbevelenswaardig daarbij is dat

niet alleen wordt gekeken naar de relevante reiskosten, maar dat ook een relatie wordt gelegd met de arbeidskosten.

Artikel 3

Op grond van het eerste lid van dit artikel is voor de reis- en verblijfkostenvergoeding de plaats van tewerkstelling het beginpunt en het eindpunt bij de dienstreis.

Een dienstreis begint en eindigt dus op het tijdstip waarop de ambtenaar de plaats van tewerkstelling verlaat respectievelijk daarop terugkomt.

In het tweede lid wordt het bevoegd gezag de mogelijkheid geboden om van het eerste lid af te wijken en de woning of een andere plaats als beginpunt aan te merken. Een reden om een dienstreis te laten aanvangen onderscheidenlijk te laten eindigen op een andere plaats dan de plaats van tewerkstelling of zijn woning kan zijn dat de ambtenaar de dienstreis moet ondernemen in een periode dat hij tijdelijk elders verblijft (bijvoorbeeld op een vakantieadres).

Artikel 4

Het terugdringen van de automobiliteit past in het door het kabinet gevoerde beleid, zoals dit is neergelegd in het Nationaal Milieubeleidsplan en het Structuurschema Verkeer en Vervoer.

In dit artikel wordt dan ook bepaald dat een dienstreis primair met openbaar vervoer wordt gemaakt. Om het gebruik van het openbaar vervoer te stimuleren worden de kosten van een treintaxi ook vergoed. De vergoeding van de treintaxikosten valt onder de fiscale reiskostenregeling die in het algemeen deel van deze nota van toelichting is beschreven.

Het ingevolge het Reisbesluit 1971 gehanteerde schaalcriterium voor de beoordeling van de klasse waarin tegen vergoeding per trein kan worden gereisd is afgeschaft. Dit criterium wordt, mede gelet op de gewijzigde maatschappelijke opvattingen ten aanzien van onderscheid op basis van inkomen, niet langer reëel geacht.

Artikel 5

In dit artikel worden de vergoedingen geregeld voor het gebruik van een eigen motorvoertuig bij het ondernemen van een dienstreis. Een eigen motorvoertuig kan gebruikt worden zowel met toestemming van het bevoegd gezag, als zonder toestemming van het bevoegd gezag. In dit laatste geval heeft de ambtenaar aanspraak op een lage kilometervergoeding. De hoogte van deze vergoeding zal worden geregeld bij ministeriële regeling.

Heeft de ambtenaar wel toestemming van het bevoegd gezag, dan heeft hij in het geval de dienstreis niet per openbaar vervoer ondernomen kan worden, aanspraak op een hoge kilometervergoeding. Hierbij wordt onder meer gedacht aan de situatie dat er in het geheel geen openbaar vervoer aanwezig is dan wel dat vanwege de opgedragen werktijden geen gebruik kan worden gemaakt van het openbaar vervoer, of aan gevallen waarin het gebruik van openbaar vervoer niet doelmatig is, bijvoorbeeld omdat er sprake is van twee of meer geheel verschillende reisbestemmingen binnen dezelfde dienstreis.

Kan de dienstreis wel per openbaar vervoer worden ondernomen, dan heeft de ambtenaar aanspraak op een lage kilometervergoeding. De hoogte van de hiervoor bedoelde hoge en lage kilometervergoedingen zullen worden geregeld bij ministeriële regeling.

Het bevoegd gezag beoordeelt of de dienstreis wel of niet per openbaar vervoer kan worden ondernomen. Uitgangspunt hierbij is dat er in principe gebruik wordt gemaakt van het openbaar vervoer. Slechts in bijzondere gevallen kan het bevoegd gezag toestemming verlenen om gebruik te maken van een eigen motorvoertuig, terwijl de dienstreis ook op doelmatige wijze per openbaar vervoer kan worden ondernomen.

Het bevoegde gezag zal hiertoe een afweging moeten maken tussen het algemeen belang bij een reductie van de automobilititeit en het persoonlijk belang van de ambtenaar bij het reizen per privé-vervoermiddel.

De mogelijkheid om naast de hiervoor bedoelde kilometervergoedingen vergoedingen te verlenen voor tijdens de dienstreizen gemaakte kosten voor tol-, overvaart- en parkeergelden e.d. is in dit besluit niet opgenomen, omdat deze vergoeding fiscaal bovenmatig is.

Dit neemt niet weg dat het redelijk kan worden geacht om in bijzondere gevallen, waarin deze kosten beduidend hoger zijn (bijvoorbeeld veergelden wanneer er regelmatig dienstreizen naar een waddeneiland gemaakt moeten worden) toch te vergoeden op basis van artikel 17 van het besluit. Daarbij dient er wel rekening mee te worden gehouden dat de vergoedingen tot het loon worden gerekend.

Een andere mogelijkheid is dat de werkgever in plaats van een vergoeding een plaatsbewijs voor een pont of een parkeerkaart verstrekt, dan wel dat de werkgever de ambtenaar een betaalbewijs overhandigt, waarmee de kosten rechtstreeks van de rekening van de werkgever kunnen worden afgeschreven. De toepassing van de fiscale regels leiden in dat geval niet tot een bovenmatige vergoeding.

Artikel 9

In artikel 8, eerste lid, van het Reisbesluit 1971 is bepaald dat voor een dienstreis die korter dan drie uren duurt, geen aanspraak op de vergoeding van verblijfkosten bestaat. In dit besluit is deze tijdsperiode verhoogd naar vier uren. Dit hangt samen met het nieuwe vergoedingsstelsel. «Fiscaal toelaatbaar» is op dit moment een bedrag van f 5,00 voor een dienstreis die vier uren duurt of langer. Op grond van dit fiscale motief is de vier uren periode opgenomen.

In het Reisbesluit 1971 wordt een etmaalvergoeding gehanteerd en voor (resterende) delen van een etmaal een vergoeding per uur berekend, waarboven toeslagen voor maaltijden en logies kunnen worden toegekend. Wanneer de berekende vergoeding voor een gewone dienstreis niet hoger is dan een tiende deel van de vergoeding per etmaal, worden de in redelijkheid werkelijk gemaakte verblijfkosten vergoed.

De tot op heden geldende uurvergoeding is fiscaal bovenmatig en het vergoeden van de in redelijkheid werkelijk gemaakte kosten brengt veel uitvoeringslast met zich mee.

Om aan deze bezwaren tegemoet te komen zal in een op artikel 9, eerste lid van dit besluit te baseren ministeriële regeling een normvergoedingsstelsel worden opgenomen. Voor kleine uitgaven overdag, zoals het kopje koffie en maaltijden wordt een vast bedrag vergoed.

Artikel 10

Ingevolge het tweede lid zal in het geval van veelvuldige dienstreizen, waarbij de vergoeding wegens verblijfkosten aanmerkelijk hoger zal zijn dan de in redelijkheid te maken werkelijke meerkosten, in nadere regels worden bepaald in welke mate deze kosten vergoed zullen worden. Bij een geval van veelvuldig dienstreizen wordt met name gedacht aan die

situaties dat er door ambtenaren in het kader van bij voorbeeld regionale rekercheteams bijstand wordt verleend.

Het derde lid strekt ertoe in situaties waarin sprake is van herhaaldelijk terugkerende dienstreizen (zoals bijvoorbeeld detachering op de luchthaven Schiphol in verband met beveiligingswerkzaamheden en bijstandsverlening tijdens de zomer aan de zogenaamde recreatiegemeenten) de vergoeding voor verblijfkosten vooraf te bepalen op een vast bedrag. Ten einde de uniformiteit in de hoogte van het vergoedingsbedrag te waarborgen, dient het bevoegd gezag een voorstel daartoe aan de Minister van Binnenlandse Zaken voor te leggen.

Uit het Besluit overleg en medezeggenschap politie (BOM) vloeit voort dat het bevoegd gezag over het bepalen van een vast vergoedingsbedrag als bedoeld in het tweede lid en voor het doen van een voorstel als bedoeld in het derde lid, overleg dient te plegen met de Regionale Commissie, de Commissie Korps landelijke politiediensten, dan wel de Commissie bijzondere ambtenaren van politie. Om die reden is het niet nodig om, zoals in het Reisbesluit 1971 wel gebeurde, ook in het BVDP nog eens uitdrukkelijk voor te schrijven dat hierover overleg moet plaatsvinden.

Artikel 11

In het Reisbesluit 1971 en de daarop gebaseerde uitvoeringsregelingen is het vergoeden van reis- en verblijfkosten in verband met detachering onnodig gedetailleerd geregeld, waardoor de regeling minder toegankelijk is dan zij zou kunnen zijn. Voor het BVDP is voor een meer eenvoudige regeling gekozen, waarbij het uitgangspunt is dat er geen fiscaal bovenmatige vergoedingen worden verstrekt.

Wanneer een ambtenaar gedetacheerd wordt (artikel 62 BARP) of op een andere plaats van tewerkstelling binnen de regio werkzaam is (artikel 65 BARP) en dagelijks heen en weer reist tussen zijn woning en de plaats van tijdelijke tewerkstelling, worden de reiskosten vergoed volgens het BVDP. Er bestaat geen recht op vergoeding van de verblijfkosten. Wanneer iemand elders werkzaam is, is het onderscheid ten opzichte van de ambtenaar die ter plaatse normaliter zijn werkzaamheden verricht, immers zo gering, dat er geen voldoende rechtvaardiging aanwezig is om aan degene die gedetacheerd is een verblijfkostenvergoeding toe te kennen. Niet uitgesloten is dat een dergelijke verblijfkostenvergoeding fiscaal bovenmatig wordt geacht.

De extra kosten, in casu de reiskosten, die een ambtenaar moet maken omdat hij op een andere plaats van tewerkstelling werkzaam is, worden op deze wijze vergoed.

Het vergoeden van de reiskosten voor het heen en weer reizen valt onder de fiscale reiskostenregeling (zie het onderdeel «Fiscale aspecten» in het algemeen deel van deze toelichting).

Artikel 12

Wanneer dagelijks heen en weer reizen tussen de woning en de tijdelijke plaats van tewerkstelling niet mogelijk is, kan de ambtenaar gebruik maken van een pension. De kosten voor logies worden vergoed volgens het BVDP. De vergoeding van verblijfkosten komt aan de orde in de uitvoeringsregeling, evenals het reizen voor gezinsbezoek.

De vergoeding van de verblijfkosten kan in concrete situaties leiden tot fiscale bovenmatigheid. De reiskosten tussen het pension en de tijdelijke plaats van de tewerkstelling vallen onder de fiscale reiskostenregeling.

Artikelen 13 en 14

In deze artikelen worden enkele bijzondere bepalingen over buitenlandse dienstreizen gegeven. In vergelijking met het Reisbesluit 1971 is de inhoud van deze bepalingen niet gewijzigd, maar omwille van de duidelijkheid is er een apart hoofdstuk aan gewijd. Niet alle bepalingen uit het Reisbesluit 1971 zijn overigens in dit besluit opgenomen.

Artikel 7, vierde lid, van het Reisbesluit 1971 komt aan de orde in de ministeriële regeling. Toegevoegd is de bepaling over het vergoeden van reiskosten bij gebruik van vliegtuig of boot, omdat deze typen vervoermiddelen nog niet eerder in het besluit zijn genoemd.

Artikel 15

In het kader van de decentralisatie van bevoegdheden kan het bevoegd gezag regels stellen ten aanzien van het verlenen van vaste reissommen en voorschotten. Op deze wijze kan de uitvoeringslast worden verminderd. Zo'n vaste reissom zal uiteraard de vergoeding in de plaats waarvan zij wordt vastgesteld niet mogen overschrijden.

Op grond van artikel 4:4 van de Awb kan het bevoegd gezag voor het indienen van de declaratie van reis- en verblijfkosten een formulier vaststellen.

Artikel 16

De ingediende declaraties worden binnen redelijke termijn voldaan. Dit betekent ingevolge afdeling 4.1.3. van de Awb, dat het bevoegd gezag binnen 8 weken na ontvangst van de aanvraag beslist. Dit is een beschikking. De betaling van de declaratie geschiedt zo spoedig mogelijk daarna.

In het tweede lid is opgenomen dat het bevoegd gezag de declaratie ambtshalve kan wijzigen. In dit geval komt het bevoegd gezag niet of niet geheel aan de aanvraag tegemoet.

Aangezien het hierbij gaat om een beschikking die strekt tot het vaststellen van een financiële aanspraak (artikel 4:12 Awb) kan het bevoegd gezag de hoorplicht (artikel 4:7 Awb) achterwege laten.

Artikel 17

Dit artikel geeft het bevoegd gezag de bevoegdheid om bij wijze van uitzondering in individuele gevallen van de gestelde regels af te wijken indien de afwijking strekt tot het vermijden van onbillijkheden van overwegende aard welke uit de toepassing van deze regeling zouden voortkomen. Deze bevoegdheid komt het bevoegd gezag toe, omdat deze in staat is de bijzondere omstandigheden van het individuele geval te beoordelen. Wanneer het om groepen van personen gaat, bezit de Minister van Binnenlandse Zaken deze bevoegdheid.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
E. van Thijn

Transponeringstabel

BVDP	Reisbesluit 1971
art. 1	art. 2
art. 2, eerste lid	art. 1, eerste lid
art. 2, tweede lid	art. 3, tweede lid
art. 2, derde lid	art. 5, vijfde lid
art. 2, vierde lid	art. 5, zesde lid
art. 3	art. 5, lid 1 t/m 4
art. 4, eerste en tweede lid	art. 6, eerste lid
art. 4, derde lid	-
art. 5	art. 6, tweede, derde en zevende lid
art. 6	art. 6, vijfde lid
art. 7	-
art. 8	art. 6, zesde lid
art. 9, eerste lid	art. 7, eerste lid
art. 9, tweede lid	art. 8, eerste lid
art. 9, derde lid	-
art. 10, eerste lid	art. 9, eerste lid
art. 10, tweede lid	art. 10, eerste lid
art. 10, derde lid	-
art. 10, vierde lid	art. 10, derde lid
art. 11	-
art. 12	-
art. 13, eerste lid	art. 3, eerste lid
art. 13, tweede en derde lid	-
art. 13, vierde lid	art. 3, derde lid
art. 14	art. 6, achtste lid
art. 15	art. 12
art. 16	art. 13
art. 17	art. 14
art. 18	art. 19
art. 19	art. 17

Transponeringstabel

Reisbesluit 1971	BVDP
art. 1, eerste lid	art. 2, eerste en vierde lid
art. 1, tweede lid	-
art. 2	art. 1
art. 3, eerste lid	art. 13, eerste lid
art. 3, tweede lid	art. 2, tweede lid
art. 3, derde lid	art. 13, vierde lid
art. 4	-
art. 5, lid 1 t/m 4	art. 3
art. 5, vijfde lid	art. 2, derde lid
art. 5, zesde lid	art. 2, lid 4
art. 6, eerste lid	art. 4
art. 6, tweede en derde lid	art. 5
art. 6, vierde lid	-
art. 6, vijfde lid	art. 6
art. 6, zesde lid	art. 8
art. 6, zevende lid	art. 5, vierde lid
art. 6, achtste lid	art. 14
art. 7, eerste lid	art. 9
art. 7, lid 2 t/m 7	-
art. 8, eerste lid	art. 9, tweede lid
art. 8, lid 2 t/m 5	-
art. 9, eerste lid	art. 10, eerste lid
art. 9, tweede en derde lid	-
art. 10, eerste lid	art. 10, tweede lid
art. 10, tweede lid	-
art. 10, derde lid	art. 10, vierde lid
art. 11	-
art. 12	art. 15
art. 13	art. 16
art. 14	art. 17
art. 14a	-
art. 15	-
art. 16	-
art. 17	art. 19
art. 18	-
art. 19	art. 18

1. De vergoeding in verband met reizen wegens detachering is opgenomen in hoofdstuk 4 van het Besluit vergoeding dienstreizen politie.